

A photograph of a man and his father in a barbershop. The father, an older man with white hair and a beard, is seated in a barber's chair, looking up at his son. The son, a younger man with dark hair and a beard, stands behind him, resting his hand on his father's shoulder. They are in a barbershop with large arched windows in the background, through which warm sunlight is streaming. The shop is filled with various grooming products and tools on the counter and shelves.

MY FATHER AND GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

MIJN VADER EN GILLETTE

THE FAMILY · 03

GILLETTENARRATIVE — PERSOONLIJK ARCHIEF

Mijn vader is in april 2025 overleden.

Sindsdien is er geen dag voorbijgegaan zonder dat zijn aanwezigheid door mijn hoofd ging.

De dood haalt een man uit de kamer.

Niet uit het gesprek.

Hoe ouder ik word, hoe meer stukjes van hem ik in mezelf verborgen ontdek.

Gebaren. Stiltes. Reacties. Manieren om naar mensen te kijken.

De erfenis die telt, is nooit geld.

Het is erkenning.

Toen ik jong was, keek hij me vaak aan en zei hij dat ik dingen kon die buiten zijn eigen bereik lagen.

Ik dacht dat hij me plaagde.

Ik dacht dat vaders zulke dingen zeiden omdat vaders nu eenmaal het onmogelijke over hun zonen moeten geloven.

Nu begrijp ik het.

Hij gaf me geen compliment.

Hij leende me een zelfvertrouwen dat ik nog niet had verdiend.

Hij zag wegen die ik niet kon zien.

Deuren waarvan ik niet wist dat ze bestonden.

Mogelijkheden die ik decennialang zou proberen te ontdekken.

We waren vader en zoon.

Toen werden we vrienden.

Het soort vrienden dat eerlijk praat over het leven, vrouwen, overwinningen, vernederingen en dromen.

Toen werden we collega's.

Samenzweerders, verbonden door werk, bloed en de koppige weigering om gewone grenzen te aanvaarden.

Boven alles deelden we een achternaam.

Een achternaam die nu voortleeft, niet omdat hij op documenten staat, maar omdat hij het verhaal is binnengegaan.

Het geheugen is binnengegaan.

GilletteNarrative is binnengegaan.

Soms heb ik het vreemde gevoel dat hij nog steeds toekijkt.

Niet als rechter.

Niet als criticus.

Niet als de man die zegt:

“Ik heb het je toch gezegd.”

Nee.

Eerder als een stille waarnemer die een experiment bestudeert dat hij zelf heeft helpen opzetten.

Een zoon die nooit de handleiding volgde.

Een zoon die steeds weer buiten het format stapte.

Een zoon wiens leven uitkomsten opleverde die niemand redelijkerwijs had kunnen voorspellen.

Ik mis hem.

Zijn glimlach.

Zijn pauzes.

Zijn stilte.

Zijn beslissingen.

Die kleine beelden, bewaard in het geheugen, die geen archief kan opslaan en geen technologie kan terughalen.

Op zijn zevenentwintigste was hij kapitein in het Italiaanse leger.

Maar een rang heeft hem nooit verklaard.

Wat hem uniek maakte, was eenvoudiger.

Hij was mijn vader.

Het stille deel van mijn bestaan, terwijl de rest van de wereld wedijverde om lawaai te maken.

En dus zal ik hem schrijven.

Waar hij ook mag zijn.

Wacht op me.

Maar nog niet.

Er is nog werk dat niet af is.

Er zijn nog mysteries die niet zijn opgelost.

Er zijn nog verhalen die geschreven moeten worden.

Op een dag zal ik aankomen.

En als het zover is, zullen we samen lachen.

Niet om succes.

Niet om mislukking.

Om de absurditeit van de reis.

Want doorleefde ervaring kan verhalen vertellen die de
verbeelding nooit zal evenaren.

Vaarwel, papa. Voor nu.

*Je zoon,
Ferdinando*